

Magická zahrada

Chlapec stál na kopci zeleném.

Za sebou nechal větrem houpané větve starých stromů.

Před ním se rozvinula krajina elektrizujících proudů zvuku, mlhy nad ránem.

Běžel údolím jako lovec, podobný malé šelmě leoparda,

až ke křížku oživé sochy Krista stvořeného z drátů, kterým došla šťáva.

Hrozil pád a s ním i nezadržitelný kolaps vlnové funkce, v pohyblivé zahradě snů.

Jako v krajině, Fragonárda s Pierotem Wattoua, na lavičce staříčků s barokními andělky na opěrkách.

Hlavou v obláčcích, rokokně se vlnících, cest dýmu. Vláček utíká klikatýma kolejama stromovou aleji, která odolává nákaze jmelím.

„Je to nebezpečné“, řekl si v duchu jen tak, pro sebe.

Zahrada kosmických snů letí nekonečným vesmírem lupy, kterou hajný Robátko pozoruje mraveniště v lese pana Kotrče.

Robátko pravil: „Zachvíli bude rok Jelimanů. S ním přijdou i malé bytůstky, mezi lidmi, přezdívaní Ušouni. Jsou dvakrát tak rychlejší než člověk.“

„Zase kecá“ pomyslí si Větrník.

„Už je skoro tma, asi řeknu Robátkovi „Pá“ a půjdu se podívat přes magickou bažinku za Smolíčkem pacholíčkem. Právě se tady poflakuje jezynky, ale snad se zavřel na sedm západů a neotevře ani vlkovi, nebo tak něco.“ Stále uvažuje Větrník

V mezi čase jinde-

-Za rákosem v houští stojí jelen ružo- srstý,

má zlaté parohy,

jmenuje se Jeliman.

Za hory, za doły na paloučku nikoho v zemi nikde.

Pod mechem v houští ožívají za svitu měsíčních paprsků bytosti kouzelné.

Zjevem podobní jsou skřítkům v chundelatých kostýmcích.

Někteří nosí obrazy krajin z ptačího pohledu na zádech.

Ale ze zorného pole hada je to hustej vál na jabko- strom.

Opustil jsem lesík plný skřítku, abych stál na balkóně panelového domu.

Pozoroval jsem pískoviště pod borovicemi.....s barevnými kříži si tam hráli děti.

Ve stínu stála kamenná, mechem i lišejníky porostlá ryba požíračka.

Děti lezli velkou tlamou, jež vedla do žaludku zvířete, vycházeli ocasem.

„Celá hra byla patrně docela zábavná“: Ze stinného po zarožku vykukovala hlava s knírkem jedním.

Dívčí hlava s mušlemi, fouskem snila o zpěvu moře v ustraní temných cest nočních lesů. Za úsvitu se promění v ružo - srstého parožnatce.

Robátko hledí přes okno spletené z hadic očatek do jednoho z pokojíčku, co jsou spojovány průhledy skrz oka popletených hadic, něco jako čínskéj úlet.

Zahradu zapoměnou, okupoval kolos ženy, ve vaně. Plastový klobouk muchomůrky hravě dotvářel její novou hlavu.

Tělo porostlé, od hlavy až k patě, krátce střiženým anglickým trávnikem.

V dutině břišní si nechala postavit bazének, oválného typu, s chlorovanou vodou. naproti Pani s kloboukem si Bubačka vybuodovala pozorovatelnu nad magickými bažinkami, aby v klidu mohla sledovat krajinku jelimanů pod větvemi pohupujících se jontů čarovějíni.

Očekávala návštěvu lesního Ducha Pucha.

Měla posekaný trávnik v obyváku a vyčistěné čalounění na jediném křesle po mamince a tatínkovi

“ Ach jo dneska se mi to moc nehodí ta návštěva toho Ducha. Zrovna mám poklizeno. Duch puch měl někdy příliš velký vliv na celkovou atmosféru života v krajině Jelimanů.

Vlastnil podivný vzhled se zrakem houbového dědka:“Pomyslela si Bubačka.

Ale nakonec se návštěva nekonala. Duch Puch se zdržel na zahradě u souseda pana Kotrče.

Je večer, v magické zahrádce uprostřed lesa, jenž se prostírá na úpatí hor, co běží krajinou kosmických částí šumu, zrychleného času, délky života do jedné chvílky, probuzení v ráji nebeském.

Bubačka sedí v křesle po rodičích, pozoruje lekníny uchem vody z fontány.

Konec léta v zahradě zarostlé kopřivou, laštovičником, kudlibabkou , která si před padesáti léty hrála s dětmi prababičky, na cestičkách mezi záhonky. Kde nájemníci z činžáku ve středu města, pěstovali převážně jahody, astry, růže, konvalinky.

Záhonky si oddělovaly zavařovačkami, vyprázdněnýma kelímkama od jogurtů, kamením.

Vykvetla růže.